

LÄNNEN SUOMALAISEN TYÖVÄESTÖN ÄÄNENKANNATTAJA
ORGAN OF THE WORKING CLASS IN THE WESTERN STATES. THE ONLY SOCIALIST DAILY IN THE WEST.

No. 294 299

Keskiviikkona jouluk. 18 p.—Wednesday Dec. 18

1918.—YHDESTOISTA VUOSIK.—VOL. XL

A VOIN KIRJE NIKOLAI LENINILLE SUOMEN KOMMUNISTI-PUOLUEEN ESITTÄMÄ

Suomen luokkasodan vaiheet ovat siksi mielenkiintoiset, että huolimatta siitä, millä mielellä kukin katselee niiden eri ryhmiin toimintaa, joihin Suomen työväenliike on jakaantunut ulkomaille jouduttuaan, jokaisen ryhmän ajatuksiin täytyy tutustua. Allaolevassa, Leninille osoitetussa kirjelmässä esiintyy sen n. s. kommunistiryhmän katsantokanta kutakuinkin selvänä. Kirjelmä lähetettiin Leninille sen jälkeen kun hän ei voinut tulla henkilökohtaisesti ottamaan osaa kommunistiryhmän kokoukseen Moskovassa. Se kuuluu:

Toveri Lenin!—

Syvällä mielenjärkytyksellä ja suuttumuksella olemme saaneet kuulla, että porvariston lähettämän salamurhaajan kuula on haavoittanut teitä, Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ensimmäistä soturia ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajaa.

Kokouksessamme tänne Sosialistisen Neuvostotasavallan pääkaupunkiin perustamaan Suomalaista Kommunistista Puoluetta — sen sosialidemokratian puolueen sijaan, joka kaatui Suomen viimekevään vallankumouksen myrskyihin — me toivoimme saavamme nähdä teidät, kunniotettu toveri ja parhain neuvonantajamme, täällä keskuudessamme ja päättimme jo pyytää teitä saapumaan kokoukseen. Kun nyt tämä toivomme nähdä teitä mieskohtaisesti kokouksessamme on tällä kertaa, sattuneen inhoittavan murhayhteyden takia, rauennut, pyydämme tämän avoimen kirjeen kautta esintuoda teille ne ajatukset, jotka sydämeillämme ovat ja jotka olisimme tahtoneet teille täällä suullisesti esittää.

Vuosi sitten te olitte meidän maassamme maanpaossa, nyt me teidän luonamme. Te olitte luonamme Venäjän porvariston väkivallan ajamana, joka silloin Välikaisen Hallituksen diktatuurin kautta ahdisti Venäjän taistelevaa köyhälistöä. Meidän on nyt Venäjällä ajanut Suomen ja Saksan liittoutuneen porvariston väkivalta, joka pariaikaa verisimmän sotilasdiktatuurin kautta kuristaa Suomen ja Saksan köyhälistöä.

Me emme vuosi sitten jaksaneet uskoa, että Venäjällä tulee todellinen köyhälistön vallankumous jo sota-aikana. Me luitimme: ensin rauha, sitten vallankumous. Te, toveri Lenin, sanoitte silloin syvästi luottamuksella: ensin vallankumous, sitten rauha!

Ja te toimitte päättäväisesti tämän luottamuksen mukaan. Kun svksy tuli, te riensitte Helsingistä Viipuriin ja Viipurista Pietariin. Me lähetimme teille mieskohtaisia terveisiä: olkaa varovainen — Kerenski uhkaa henkeänne! Te ette varoitustamme pitäneet, sillä teistä oli silloin aika rohkeasti hyökätä ja nostattaa köyhälistö vallankumoukseen.

Venäjän köyhälistö nousi.

Lokakuussa se syöksi maahan sekä porvariston vallanpitäjät että niiden kätyrinä olleet sosialistit ja otti kaiken vallan omiin käsiinsä.

Me Suomen sosialidemokraatit emme silloin selvästi tajunneet tämän valtavan tapauksen merkitystä. Emme uskonet silloin, että Venäjällä on syyskuussa 1918 vha oleva valta köyhälistön käsissä, köyhälistön, joka on hävittänyt porvarillisen valtion ja rakentaa sosialistista yhteiskuntajärjestystä.

Venäjän työväen vallankumouksen aattona, viime syksynä, te, toveri Lenin, annoitte meille suomalaisillekin neuvon: nousta, nousta, nousta viivyttelemättä ja ottakaa valta järjestyneen työväen käsiin! Ettemme me marraskuussa noudattaneet tätä arvokasta neuvonno, siinä teimme — nyt olemme sen huomanneet — historiallisen virheen.

Marraskuussa syntyi näet Suo-

messu vallankumoukselle otollinen tilanne. Häikäilemättömästi nykymisestä katkeroitunut Suomen köyhälistö oli joutunut luokkataistelussa asteelle, josta ei enää ollut muuta kuin yksi askel väkivaltaiseen yhteentörmäykseen. Kun sitten Venäjältä kuului työväen vallankumouksen kutsuva merkisointo, oli Suomen köyhälistö valmis nousemaan. Mutta sosialidemokratian puolueemme, maamme köyhälistön ainoa puolue, ei ollut valmis.

Puolueemme oli porvariston luokkavallan alla halpaantunut.

mukaantunut samalle rauhallisen luokkataistelun kannalle, jolla esim. Saksan sosialidemokratia oli aina ollut: porvarillisen valtion puutteissa pysyttelevän, eduskunnallisen ja ammatillisen työväenliikkeen puolueeksi, jonka ohjelmassa sosialismi oli pelkkänä koristeena ja jonka toiminta oli pikemmin proletaarisen vallankumouksen välttämistä, kuin pyrkimistä ja valmistautumista tähän työväenluokan suurimpaan historialliseen tehtävään. Sen mukaisesti mekin marraskuussa, puolueemme johdon kautta — ensin kahden viikon ajan — ensin kahden viikon ajan epätoivomme — ohjasimme maamme köyhälistön vallankumouksyrityksen pelkäksi suurlakko-mielenosoitukseksi ja sillä tavalla saimme aikaan, että väkivaltaisen yhteentörmäyksen työväen ja porvariston välillä tuli silloin välttetyksi. Emme luottaneet vallankumoukseen, emmekä tahtoneet panna vaaralle altiksi järjestöjamme eikä kansanvaltaista saavutuksiamme, vaan tahtoimme niin kauan kuin mahdollista oli, parlamentaarisen keinoin turvata ja kartuttaa näitä saavutuksia.

Nyt perästä päin näyttää meistä suuremmalta kuin aikanaan se mahdollisuus, että vallankumous olisi silloin voinut johtaa jonkinlaiseen voittoon, tosin nähtävästi parhaimmassakin tapauksessa ainoastaan väliaikaiseen ja osittaiseen voittoon, tuskin työväenluokan voittoon, vaan pikemmin kansanvaltaiseen kompromissiin porvaripuolueiden ja mahdollisesti sosialidemokratian puolueemme enemmistön välillä, jonka jälkeen osa puolueettomista olisi epäilemättä ohjautunut kutsumaan työväkeä todellisen vallankumouksellisen sosialismin tielle. Vaikka siis välittömäksi tulokseksi vallankumouksesta marraskuussa tuskin olisi vielä tullut työväenluokan valtaan pääsy, olisi vallankumous kuitenkin voinut merkitä historiallista edistysaskelta sen suuntaan, ja puolueemme velvollisuus työväenluokan taistelujärjestönä oli hyökätä sitä kohti, hyökätä mahdollisimman pitkälle, eikä jäädä odottamaan porvariston hyökkäystä. Oh luultavaa, että näin menetellen maamme työväen luokkataistelu olisi voinut edistyä ei suinkaan ilman uhreja, mutta paljon vähemmällä uhrellalla, kuin se sittemmin vaati.

Sillä laiminlyömyllä marraskuussa puolueemme taisteluvollisuuden emme kuitenkaan saaneet vältetyksi aseellista yhteenottoa muuta kuin lyhyeksi ajaksi. Kansanvaltaista valtiomuotoa, lainlaadinnallista 8 tunnin työpäivää y. m. tärkeitä eduskunnallisia uudistuksia, jotka kaikki näytivät jo hämöttävän niin lähellä, emme voineet saada turvatuksi parlamentaarisen keinoin. Päinvastoin, kaikki kansanvaltaiset saavutukset joutuivat viikko viikolta yhä ilmeisempään vaaraan. Sillä maamme porvaristo varustautui, perustamalla itselleen aseellisia taistelujärjestöjä kansalaissotaa varten väkivalloin kaappaamaan ne saavutukset. Tämän vaaran edessä ryhdyttiin myös meidän puolueemme taholta varustautumaan työväen itsepuolustusta varten. Se ei kuitenkaan tapahtunut niin suurella tarmolla, innoilla eikä vakavuudella, kuin

oli si varustauduttu sellaiseen kamppailuun, johon mieli paloi, eikä sellaiseen, jonka välttämistä pidettiin onnena.

Tammikuun lopulla

Suomen porvaristo pani joukkonsa hyökkäämään työväen kimppuun.

Siihen vastasi sosialidemokratian puolueemme vallankumouksella. Vallankumouksen edellytykset olivat nyt työväenluokalle epäedullisemmat kuin marraskuussa, niin sisäiset kuin ulkopuolisetkin edellytykset. Tosin näitä oli vallankumoukseen lähdeittäisiä vaikea arvata, mutta vaikka ne olisi kuinkakin selvästi nähty, muuta ulospäystä ei työväellä eikä työväenpuolueella nyt valittavana ollut. Osa työväkeä olisi joka tapauksessa noussut aseelliseen vastarintaan, tuhansia olisi joka tapauksessa joutunut teurastetuksi. Puolueemme kieltäytyminen taistelusta tuskin olisi järjestöjammeään pelastanut, mutta työväen rintaman se olisi alpanut auttamattomasti hajoittanut ja merkinnät porvariston verisen diktatuurin avustamista. Siihen emme me eikä puolueemme alennuneet. Miltei yhtenä miehenä koko työväenliike, niin valtiollisen kuin ammatillisenkin, lähti johdollaamme taisteluun kaikilla seuduilla, missä se vain oli mahdollista.

Mutta me emme selvästi ymmärtäneet tämän omankaan proletaarisen vallankumouksemme luonnetta eikä tehtäviä. Kun itse aseellisen taistelun oli meistä varsinaisesti vain välttämätön paha, emme vallankumousliikkeen johdosta aikana kiinnittäneet itse taistelun järjestämiseen niin innokasta huomiota kuin lainsäädäntöön ja hallinnon järjestämiseen. Ja lähtö sotaan tapahtui kovin järjestämättömästi, ja koko tärkeän ensimmäisen viikon aikana jäi iso osa työväen hyökkäysvoimaa käyttämättä ei yksistään aseiden, vaan osaksi myös järjestyksen puutteesta. Että sitten vallankumouksen aikana kuitenkin muutamaa viikkoa saatiin kuntoon 80,000 mieheen nouseva punainen armeija — alueella, johon tuskin kuului puolet maan 3-miljoonaisesta väestöstä, maassa, jossa ei viiteentoista vuoteen ollut pienintäkään joukkoa kotimaista sotaväkeä ja jossa useerikasvatuksen saaneita tai muuta sotateknikkaan perehtyneitä henkilöitä ylipäänsä ei juuri nimeksikään ollut työväen saattavissa — tämä oli varmasti enemmän todistuksena maamme työväen yleisen järjestyksellisen kehittyneisyydestä, kuin meidän vallankumoushallituksemme sotilasorganisaatioista ihmeystystä.

Politiisissa suhteissa taas vallankumoushallituksemme pitkän aikaa suorastaan koetti pikemmin pidellä kuin edistää vallankumouksen sisäistä pyrkimystä selvään köyhälistön diktatuuriin ja sosialismin. Se mikä vallankumouksen välittömänä päämaalina kangasti silmissämme, ei ollut sosialisoiminen, vaan sosialireformi, ei porvarillisen valtion hävitys ja työväenvaltion perustaminen, vaan porvarillisen valtion korjaaminen yleisen kansanvallan harhakuvan mukaan, ei "vallankumous oysväisenä tilana", johon Marx oli viittanut, vaan vallankumouksesta vapautuminen mahdollisimman pian, kuten pahasta painajaisesta.

Tämä oli johdonmukainen seuraus juurtuneesta sosialidemokratistisesta koulutuksestamme, s. o. proletaarisen sosialistisen kumouksellisuutemme halpaantumisesta pitkäaikaisessa parlamentarisessa ja ammatillisessa sisäisytyksessä. Kun tuli todenteolla eteen se ratkaiseva historiallinen prosessi, proletaarinen vallankumous, joka myös sosialidemokratistisessa ohjelmassamme oli loppukoristeena, se prosessi, johon kunnolla valmistautumista kaiken aikaisemman työväenliikkeen oli pitänyt tarkoittaa ja

jossa työväenliikkeen vihdoinkin piti päästä pitkästä kylvöstään satoa korjaamaan, silloin paljastuikin "socialidemokratian" korkein "kehityskanta" vaaralliseksi avuttomuudeksi: se oli puoleksirampa. Se oli vallankumoukselliseksi työväelle pikemmin vastus ja vaara, kuin apu ja ase ja voiton viiri. Se oli työväen-demokratiaa, ja silloin kun porvarillisessa valtiossa todella oli demokratian kukkima-aika, jota kauniimpaa siinä ei koskaan voi olla, s. o. täydellinen luokkataistelun kehittämisen ja kärjistämisessä vapaus, ei tätä todellista demokratiaa ymmärretty käyttä hyväkseen kunnolla varustautuakseen siihen.

luokkataistelun ympäröivän vaiheen, aseelliseen vallankumoukseen,

jossa demokratia ensimmäisellä minuutilla, tehtävänsä loppuun täytäneenä, on määrätty kaatumaan tieltä pois. Kun tämä meidän työväen-demokratiamme joutui vasten tahtoaan työväen vallankumoukseen, niin siinä kumouksen oma sisäinen logiikka siitti viikkojen vieressä kyllä kuletti meitäkin eteenpäin, kuletti puoleksiin työväen diktatuurin ja tuotannon sosialisoimisen tielle. Mutta astuttuamme vallankumouksen oikeastaan — vallankumouksen välttämiseksi, johtui juuri tästä sisäisestä ristiriidasta sitte toimintammekin paljon vahingollista ristiriitaisuutta ja vaarallista puolinaisuutta sekä siitä taas vallankumoukselle

riveihin hajanaisuutta ja epäluottamusta ylipäänsä johtoa kohtaan. Pelkkä se mahdollisuus, että tämä meidän vikamme, silloin kun voiton ja tappion vaaka vaappui täpärällä, olisi voinut painaa työväen asian tappion puolelle, tuntuu meistä nyt tragedia. Mutta työväenluokan voitollekin päästessä me olisimme olisimme, noin aalloilla ajelleisimme, olleet vaarassa joutua kaikkien suurimman tragedian eteen, mikä työväenliikkeen miestä ikinä voi kohdata, saman tragedian eteen, johon täällä Venäjällä menshevikit todella "outuivat": ase kadessa taistelemaan proletaarista vallankumousta vastaan.

Meidän proletaarisen vallankumouksemme onnetonta lopputulosta eivät toki ratkaisseet meidän, sen johdossa olleiden historialliset virheet.

Sen ratkaisi Saksan imperialismin peto,

joka tuli Suomen porvariston avuksi lähettämään aseita, joukkoja ja koulutettua sotataittoa. Täyttikö Saksan sosialidemokratia kansainvälisen velvollisuutensa sen estämiseksi, se jääköön eläväksi työväen arvosteltavaksi. Meille oli Saksan hallituksen sekaantuminen turmioksi — ja o-piksi. Sen isänmaan, jonka itä-senäisyyttä — teiltä venäläisiltä tovereilta meidän hankkimamme lahjaa — me suomalaiset sosialidemokraatit niin innokkaasti puolustimme, sen möi Suomen porvaristo Saksan imperialismin

le vallankumouksellisen köyhälistöme veren hinnalla. Sittemme kylvettiin pois sosialipatriotismi.

Kansainvälisellä lahtarivoimalla ja kapitalistisella joukkomurhatekniikalla murrettiin huhtikuussa vallankumouksellisten työläistemme rintamat. Suomen köyhälistön miehuullisinaan vastarinta ei kestänyt. Pelastavaa apua ei tullut mistään. Saksalainen toveri ei kuullut. Venäläinen toveri kuuli mutta ei jaksanut pelastaa. Se oli itsekkin hädässä, mutta se auttoi sentään niin paljon kuin jaksoi. Kiitollisuuden velkamme kasvoi kasvavasti päivä päivältä, viikko viikolta. Tunsimme sen, ja samalla häpesimme aikaa, jolloin me, porvarien ketsoaman nurkkaismaailisuuden tartuttamina, olimme epäroineet turvautua venäläisen sotilastoverin apuun ja pysyttelleet erossa hänen jalosta liitostaan. Pyhä verkaste Suomen lumikentillä rynnakkain taistellessa liitti nyt ikuisen toveriliiton suomalaisen ja venäläisen proletaari-aseveljen.

Toveri Lenin. Se vallankumouksellinen sosialismi, jota Suomen työväen vallankumouksen alkua emme lainkaan käsitäneet, on meille nyt aennut ja alkanut selvetä: omasta kovan kokemuksestamme ja Venäjän voittoisan köyhälistön suuresta esimerkistä sekä teidän opettavaisista sanoistanne sekä kirjoituksistanne.

Täällä Venäjällä me olemme saaneet läheltä seurata tähänlistöme veren hinnalla. Sittemme kylvettiin pois sosialipatriotismi.

maailman historian suurinta vallankumousprosessia,

ensimmäistä suurta sosialistista vallankumousta. — Hävitystä, pelkkää hävitystä, meille Suomesta lähtiessämme sanottiin täällä olevan nähtävissä. Hävitystä, totta kyllä, olemmekin täällä paljon nähneet, mutta mikä olemme nähneet vallankumouksellisen köyhälistön toimeenpanemaa hävitystä, on se ollut porvarillisen luokkavallan hävittämistä, riistäjäluokkain vanhan, lahon valtiollisen sottonjärjestön tietoista ja perinpoijasta maanhansortamista. Ja tämän hävityksen keskellä olemme nähneet nousevan maasta jalona laihona jotain niin ihastuttavaa, ettemme sellaista ennen osanneet kuvitellaakaan: olemme nähneet suuren kärsivän Venäjän synnyttävän elävään todellisuuteen maailman köyhälistön voisuutuhantista, kauneinta onelmaa:

Socialismia.

Nyt täysin käsittämme, että näin sen täytyykin syntyä — että se ei koskaan voi elävänä syntyä kansanvallan utuustossa, niinkuin Suomessa kuvittelimme, vaan ainoastaan hävityksen, vaaran, tuskan ja taistelun todellisuudessa.

Voittoisan köyhälistönne luokkavallan, jonka johdosta te, kunniotettu toveri, olette, on perustettu (Jatkoka sivulla viisitoista)

Suuret Joulu Juhlat

PORTLANDISSA

Alkavat Lauantaina Jouluk. 21 p:nä Osaston Talolla

LAUANTAINA, JOULUKUUN 21 P:NÄ

Ompeluseura toimii

Suuret Myyjäiset

HUOM.! Myyjäisissä on hyvin tehtyjä ja arvokkaita ompeluksia. Sieltä saamme ostaa parhaimmat ja käytännöllisimmät joululahjat tuttavillemme. Samalla avustamme osastomme rahallisesti, sekä annamme ompeluseurallamme täyden tunnustuksen sen väsymättömästä työstä osastollemme. Ennen myyjäisten alkua esitetään iltamaan varattu hyvä ohjelma. Jälkeen myyjäisten tanssitaan (jos saadaan siihen lupa).

Alkaa kello 8 illalla Tervetuloa!

SUNNUNTAINA JOULUKUUN 22 P:NÄ

esittää näytelmäseura jännittävän työväennäytelmän

"Etuvaritointaistelu"

murhenäytelmä 4:ssä näyt., kirj. Konrad Lehtimäki

HENKILÖT:

VILHO KORPI, tehtaantyoimies R. KORHONEN
LIISA, hänen vaimonsa MINNIE PITKANEN
EMIL, heidän poikansa V. SALO
ANNI, heidän tyttärensä OLGA KINNUNEN
KAARLO SUONPÄÄ, työmies V. ROYTU
HOLM, tehtaan mestari P. HYRKÄS
PIKKUPOMO O. HEIKKINEN
HALONEN, työmies A. MARKKULA
KETTUNEN J. PEURA
ERÄS VAIMO OLGA LAINE
POLIISI V. HALONEN

Tapahtuu Suomessa erällä tehtaalla työväenliik. alkuaikoina

Alkaa kello 8 illalla Oviraha 50c

Joulukuun 24 päivänä eli jouluaatto-iltana

on komea

Kuusijuhla

Silloin kukin tuopi lahjansa kuusen juurelle, josta ne jaetaan ystäville.

Sunnuntai-koululapset leikkivät ja antavat ohjelmaa. Tervetuloa kuusijuhlaan!

Uudenvuoden aatto-iltana jouluk. 31 p:nä

esittää näytelmäseura verrattoman hauskan huvinäytelmän

"Sabinitarten Ryöstö"

Komedia neljässä näytöksessä. Suomennos,

HENKILÖT:

PROFESSORI MARTINGALVITZ A. MARKKANEN
FREDRIKA, hänen vaimonsa KATRI WICK
PAULA, heidän tyttärensä HELGA AHO
TOHTORI LEOBOLD NEUMEISTER, R. KORHONEN
MARIANNE, hänen vaimonsa OLGA LAINE
STRIESE, teatterin johtaja P. HYRKÄS
KARL GROSS, kauppias O. HEIKKINEN
EMIL STERNECK, hänen poikansa V. ROYTU
MEISNER, vahtimestari V. SALO
ROSA, palvelijatar Galvitzilla MINNIE PITKANEN

Tapahtuu saksalaisessa maaseutu-kaupungissa

Alkaa kello 8 illalla Oviraha 50c

(Leikatkaa tämä irti ja säilyttäkää)